

Erica James

Oude vriendschap

De Fontein

Toen Genevieve Baxter elf jaar was, nam haar familie haar vader te grazen: ze verrasten hem met een feest ter gelegenheid van zijn veertigste verjaardag. Negentien jaar later waren Genevieve en haar zussen van plan om hem weer te verrassen.

Het plan was om hem, als ze hem na het ontbijt zijn verjaardagskaarten en cadeaus hadden gegeven, het idee te geven dat ze het allemaal veel te druk hadden om de dag met hem door te brengen (of om stiekem iets van plan te zijn) en erop te zinspelen dat hij misschien maar een lange wandeling moest gaan maken. Om het nog een beetje aan te dikken had Genevieve hem verteld dat ze een spannende dag voor de boeg had met strijken en boekhouden, Polly had gezegd dat ze les moest geven op de Sint-Davidschool, en Nattie had met veel tamtam aangekondigd dat ze haar gezicht zou moeten laten zien in de wijnbar waar ze zogenaamd werkte. Dit was misschien wel het minst overtuigende leugentje, want Nattie werkte liever niet dan wel. Ze beweerde dat een baan niet te verenigen was met het alleenstaande-moederschap. Eerlijk gezegd geloofde ze nog steeds dat geld aan bomen groeide, ook al was ze al achtentwintig. De rest van het gezin hoopte altijd dat Lily-Rose, een lieve kleuter van vier, haar moeder op een dag zou bijbrengen hoe het er in de wereld aan toeling. Dat was nog niemand anders gelukt.

Genevieve nam haar thee en toast mee naar haar lievelingsplekje in de tuin (het privé-gedeelte, bij de gasten vandaan) en dacht aan de enige die hen kon verraden: oma Baxter, de moeder van papa Dean. De naam papa Dean was oma's vinding geweest. Ze was hem zo gaan noemen toen Genevieve was geboren. De naam was gebleven, zijn dochters hadden naderhand het voorbeeld van

hun grootmoeder gevolgd en Lily-Rose ook. Oma was altijd al een uniek persoon geweest, maar tegenwoordig was ze nu eens arge-loos en verward, dan weer intelligent en helder, en dus net zo on-voorspelbaar als het weer.

Gisteren was een typisch voorbeeld geweest van de wispelturig-heid van het weer in Pembrokeshire, een streek die bekendstond om zijn heel eigen klimaat. De ochtend was best mooi begonnen, maar tegen de middag was het stevig gaan waaien vanaf de Atlan-tische Oceaan en hadden de ruiten van Paradise House gerinkeld. Regenvlagen hadden iedereen, op de meest geharde strandlopers na, naar binnen gejaagd: naar de theeschenkerijen van Angel Sands en de enige bar, de Salvation Arms. Maar vanmorgen waren de wind en de regen voorbij en stond er een goudkleurige zon aan een neve-lige, abrikooskleurige hemel: het was een prachtige meimorgen.

Over een uur, om acht uur, moest Genevieve voor het ontbijt zorgen. Er logeerden drie echtparen en een alleenstaande man bij hen. Allemaal voor het eerst, en dat was ongebruikelijk. Veel van hun bed & breakfast-gasten kwamen al jaren.

Voordat Genevieve en haar familie naar Angel Sands verhuis-den, waren ze zelf geregelde bezoekers van dit deel van Pembroke-shire geweest, en ze hadden elke zomervakantie doorgebracht in een huisje, zo'n anderhalve kilometer buiten het dorp. Het was hun tweede thuis geworden, waar Genevieve naar terugverlangde zo-dra ze na de vakantie weer naar school moest. Maar waar ze ook op school zat, ze verlangde er altijd naar om ergens anders te zijn. Toen had hun vader besloten om hun huis, Brook House Farm, een 180 hectare grote zuivelboerderij die van zijn vader en daar-voor van diens vader was geweest, te verkopen. Genevieve wist dat hij zichzelf deze drieste stap nooit had vergeven. 'Het is een nieuw begin,' had hij zijn gezin voorgehouden toen hij uiteindelijk een onweerstaanbaar bod had aanvaard van een aannemer die al meer dan drie jaar bij hem op verkoop had aangedrongen. Het was een bod dat hun financiële zekerheid zou geven.

Het Nieuwe Begin was mams idee geweest. Serena Baxter had zich nooit echt lekker gevoeld als boerin. 'Wie ooit een koe heeft bedacht, verdient het om er zelf een te zijn,' zei ze altijd. 'Als je maar

een greintje verstand hebt, zie je toch zo dat die achterpoten niet kloppen? Daarom lopen koeien altijd zo stijf.

Genevieves ouders hadden elkaar ontmoet op een boerenbal, georganiseerd door de kerk. Het was liefde op het eerste gezicht geweest toen Serena over een baal hooi was gestruikeld en in de armen van een bezorgd kijkende man was gevallen die vijf jaar ouder was dan zij. De pittige jongste dochter van de plaatselijke dominee was een onwaarschijnlijke partij voor de flegmatieke enige zoon van een boer, maar ze trouwden binnen het jaar en begonnen zonder enige bedenkingen aan hun huwelijksleven.

De jaren verstreken. Genevieve werd geboren, haar zusjes volgden kort daarna en hun vader nam de leiding van Brook House Farm op zich toen zijn eigen ouders besloten dat het tijd werd om het kalmer aan te gaan doen. Hij wierp zich op het moderniseren van de melkinrichting om meer rendement te halen en verwierf extra grond van aangrenzende boerderijen om meer eigen veevoer te verbouwen. Onderhand begon Serena te dromen van een ander leven: een leven waarin niet om vijf uur hoefde te worden gemolken en waarin niet elke dag stinkende overalls hoefden te worden gewassen. Ze droomde van een idylle aan zee, een schilderachtig pension met kamers waar een koele bries naar binnen woei, ingericht in pasteltinten, met gesjabloneerde bloemranden; met bakjes geurige, gedroogde bloemblaadjes op glanzend gewreven antiek meubilair dat papa Dean en zij samen liefdevol hadden gerestaureerd; met geurzakjes lavendel onder de kussens van de gasten; met sneeuw wit en fris linnengoed. En omdat hun vader gek op Serena was, werd haar droom de zijne.

De dag dat ze hoorden dat er een vrij groot huis met tien slaapkamers in Angel Sands te koop stond, deed hij er een bod op. Ze wisten precies welk huis het was en hoefden het niet te bekijken om te weten dat het precies was wat ze wilden. Iedereen die ooit in Angel Sands was geweest, kende Paradise House met zijn witgekalkte muren en zijn pannendak. Het stond zelfs op de plaatselijke ansichtkaarten. Het stond imposant in zijn eentje tegen de heuvel met een prachtig uitzicht op de mooie baai en de zee. De vorige

eigenaren hadden het huis uit de Edwardiaanse tijd in verval laten raken. Door de ontbrekende dakpannen stroomde water naar binnen, kapotte ramen waren dichtgetimmerd, dakgoten hingen los, en het lantaarndak van de oorspronkelijke serre was zo lek als een mandje. Het was spotgoedkoop en het was precies wat haar ouders nodig hadden. Hoewel dat al meer dan tien jaar geleden was, kon Genevieve zich nog heel goed herinneren hoe opgetogen het gezin was geweest op de dag dat ze er hun intrek namen. Ze vermoedde dat de verhuizers het zich ook nog wel zouden herinneren. De oprit naar het huis was te steil en te smal voor de verhuiswagen geweest, en de mannen hadden zich in de broeiende hitte van een augustusmiddag kapot moeten werken om de meubels naar binnen te krijgen.

En zo werd de Droom werkelijkheid en leefden ze nog lang en gelukkig.

Alleen ging het niet helemaal zo.

Brook House Farm verkopen was het moeilijkste wat hun vader ooit had gedaan, en zijn geweten zei hem dat hij verraad had gepleegd. Niet dat hij dat ooit zei, hij was een man van weinig woorden die zich zelden uitte, maar toen Serena in de loop der jaren eindelijk in de gaten kreeg waar hij mee zat, kreeg ook zij gewetenswroeging, want had zij niet de aanzet gegeven tot deze verandering in hun leven? Maar in plaats van erover te praten – de Baxters waren niet goed in praten over dingen, dat wist Genevieve beter dan wie ook – maakte Serena het probleem alleen maar groter door ervoor weg te lopen. Letterlijk.

‘We moeten een tijdje uit elkaar,’ zei ze tegen hun vader toen de taxi al voor de deur stond om haar naar het station te brengen. ‘Ik hou nog wel van je, maar ik kan niet aanzien wat ik je heb aangedaan. Vergeef me alsjeblieft en laat me gaan.’

Het was niet te geloven, maar hij deed het nog ook, en Serena ging bij haar zus in Lincoln logeren. ‘Ik moest wel doen wat ze zei,’ zei hij tegen Genevieve en haar zusjes. ‘Ze komt gauw weer thuis. Als ze zover is. Ik weet zeker dat ze weer thuiskomt.’ Het was typerend voor hun vader om de situatie zo zonder meer te aanvaarden. Genevieve had heel wat keren gezien dat de ingewikkeldheid van

het leven hem in verwarring bracht, maar ze had hem zelden uit zijn slof zien schieten of heftig zien reageren. Hij was stoïcijns tot het uiterste. Zijn gedrag maakte Genevieve vaak razend van frustratie, maar ze leek te veel op hem om te hopen dat hij ooit zou veranderen. Ze vonden het allebei moeilijk om dingen onder ogen te zien.

Serena was inmiddels zes maanden weg en hij wachtte nog steeds geduldig op haar terugkomst. Aanvankelijk belde ze om de week en kletste dan over niets in het bijzonder, maar die belletjes werden langzamerhand minder en veranderden toen in brieven. Eind maart gingen Genevieve en haar zusjes, met de kleine Lily-Rose, stiekem naar Serena toe om te proberen haar over te halen om terug te komen. Lily-Rose was hun troefkaart. Dat dachten ze althans. Maar nee. Serena had Plannen.

Een oude schoolkameraad die in Nieuw-Zeeland woonde had haar te logeren gevraagd. Die zogenaamde kameraad had een wijnmakerij in Hawkes Bay en was nota bene... een *man!* Ze bezwoer hun dat er niets achter stak, maar Genevieve en haar zusjes waren zo geschrokken dat ze vroeg weggingen. Nattie reed als een gek en bezwoer dat ze nooit meer tegen hun moeder zou praten. Het was nog vergeeflijk om vader tijdelijk te verlaten om zichzelf te hervinden, maar om nou naar de andere kant van de wereld te reizen en met de een of andere vent uit de Nieuwe Wereld aan te pappen, was onaanvaardbaar! Tot die tijd hadden ze geduld gehad en gedacht dat hun moeder alleen maar een van haar fasen doormaakte. Zoals toen ze had beweerd dat ze hun haar niet meer hoefden te wassen, dat als hun hoofdhuid zich maar kon gedragen zoals de natuur dat had bedoeld hun haar zich zou aanpassen en een gezonde glans zou krijgen. Die fase was abrupt geëindigd toen Polly luis kreeg van een meisje dat naast haar in de schoolbus zat; daarna werden alle mogelijke chemische middeltjes krachtig op hen toegepast.

Ze vertelden hun vader niets van het bezoek en zeiden ook niets toen Serena hem schreef dat ze naar Nieuw-Zeeland ging om een vriend op te zoeken. Ze deden net of ze er toen pas van hoorden en ter afleiding stelde Genevieve voor dat hij zich zou storten op een opwaardering van Paradise House. Ze hadden de boel laten

versloffen; de zakjes lavendel hadden in elk geval hun geur verloren, en niet alle opmerkingen in het gastenboek waren even vriendelijk.

Een andere vader van een ander gezin had misschien voor praktische hulp op zijn volwassen kinderen kunnen terugvallen, maar dat zat er voor hem helaas niet in. Polly, de jongste van het gezin en de enige die nog thuis woonde, was ontegenzeggelijk de knapste en de slimste, maar ze was dromerig, afwezig en lusteloos. Ze hield van wat Genevieve een vintage look noemde en droeg lange bloemetjesjurken uit de jaren veertig die ze in kringloopwinkels of op rommelmarkten kocht, en het kwam zelfs voor dat ze de deur uit ging met schoenen die niet bij elkaar pasten. Maar ze was een briljant musicus. Ze speelde fluit, viool en piano, en ze had zo in een orkest kunnen spelen als ze dat had gewild, maar ze werkte liever als losse muzikleerkracht. Ze was dol op haar vak en ze was dol op kinderen, waarschijnlijk omdat ze, ook al was ze dan zesentwintig, nog steeds alles met grote ogen van verbazing bekeek en de innemende gave had om in de goedheid van anderen te geloven. De jongens die ze les gaf, groot of klein, werden altijd verliefd op haar.

Maar haar praktische vaardigheden stelden niets voor. Nog niet zo lang geleden had Genevieve haar gevraagd om een oogje op de bacon te houden terwijl zij een volgende ontbijtbestelling ging opnemen: toen Genevieve uit de eetzaal terugkwam, sloeg de rook van de grill. Toen Polly opkeek van het boek dat ze zat te lezen, *Charlottes web*, had ze Genevieve aangekeken met een vaag nieuwsgierige blik, alsof ze zich afvroeg waarom haar zus de achterdeur opengooide en de rokende grillpan naar buiten smeed. Ze was onuitstaanbaar, maar Genevieve wist dat het geen enkele zin had om kwaad te worden op Polly, want ze bedoelde het niet zo. Je moest gewoon knarsetandend accepteren dat ze in een heel eigen wereldje leefde.

Wat Nattie betreft – tja, het was moeilijk om te weten waar je moest beginnen. Ze was de middelste zus en woonde in Tenby in een armzalige zitslaapkamer in een huis met ambitieuze steuntrekkers. Er was sprake van een vriend, maar hij was niet de vader van Lily-Rose. En dat was maar goed ook, want hij was volkomen ongeschikt, een nutteloze klaploper die niets anders deed dan surfen in het na-

bijgelegen Manorbier en dacht dat hij het leven wel door kwam met enkel een flodderige korte broek en een paar teenslippers.

Nattie had er niet alleen een handje van de verkeerde vriendjes op te pikken, maar blonk ook uit in opstandigheid en koppigheid. Als kind had ze haar ouders gek gemaakt met haar voortdurende driftbuien; nog steeds kon niemand een deur dichtslaan zoals Nattie dat kon. Ze was een liefdevolle moeder voor Lily-Rose, al was ze misschien niet zo consequent als ze zou moeten zijn. Ze kon opeens op Paradise House opduiken en rekende er dan op dat er wel iemand op Lily-Rose zou passen terwijl zij op de een of andere kruistocht ging. Voor Nattie was het leven één lang gevecht tegen mensen die anderen misbruikten of uitbuitten. Het kwam geen moment bij haar op dat zij dat zelf ook deed. Niemand op Paradise House berispte haar wegens haar gebrek aan consideratie, want gelukkig pasten ze graag op Lily-Rose. Met haar blauwe ogen en haar blonde pijpenkrullen was Lily aanbiddelijk en een genot om in de buurt te hebben.

Deels omdat haar zussen zo onpraktisch waren, had Genevieve in de paasvakantie het besluit genomen om tijdens haar moeders afwezigheid naar huis, naar Paradise House, te gaan. Ze had het nog een tijdje uitgesteld, omdat ze wist dat ze wegliep, net als haar moeder, maar het zou maar voor een tijdje zijn, tot ze haar evenwicht had hervonden en wist wat ze verder wilde gaan doen. Niet alleen Paradise House had een vaste hand nodig om op koers te komen, zij ook.

Boven aan Genevieves lijstje van dingen die ze voor Paradise House moest doen, stond een advertentie zetten voor een werkster. De laatste was vlak voor Serena's vertrek weggegaan en niemand had eraan gedacht haar te vervangen. Al was het niet eenvoudig geweest een vervangster te vinden. De enige sollicitanten waren zwervers, mannelijke en vrouwelijke, die geld nodig hadden voor hun surfverslaving: had ze enig idee hoe duur een behoorlijk surfboard en een wetsuit waren? Ja, daar had ze zowaar een idee van; Natties vriendje had het over niets anders.

Ze zette nog maar eens een advertentie. De enige kandidaat die zich deze keer meldde, was Donna Morgan, een nicht van Debs,

die Debonhair ronde, de plaatselijke kapsalon. Donna was onlangs uit Caerphilly naar Angel Sands verhuisd om te ontsnappen aan haar tiran van een ex-echtgenoot. Ze was half vijftig en leek wel een beetje op Bonnie Tyler: een dikke bos achterovergekamd, blond geverfd haar, een hese stem, een verschoten spijkerbroek, hoge hakken en zwaar aangezette oogmake-up. Donna werkte parttime achter de bar bij de Salvation Arms en had zich al een naam verworven op karaokeavonden met haar vertolking van 'Lost in France'. Ze was pas drie weken in Angel Sands, maar ze hoorde er al helemaal bij.

Genevieve had haar de baan aangeboden, al voelde ze zich er nogal onbehaaglijk bij. Had ze het zich maar verbeeld, of had Donna met meer dan terloopse belangstelling naar haar vader gekeken toen ze het over het werk hadden gehad dat van haar werd verwacht? Sinds Serena weg was en de tongen in beweging waren gekomen, was er een opvallend aantal vrouwelijke bezoekers op Paradise House geweest. Ze kwamen met aanbiedingen om te helpen: had haar vader soms iets te strijken? Of misschien moest er wel een stoofschotel worden gemaakt? Het zou geen enkele moeite zijn. Het was moeilijk voor Genevieve om papa Dean te beschouwen als iemand die seks kon bedrijven, maar hij had kennelijk iets wat weduwen en gescheiden vrouwen aantrok. Oma zei dat het een biologisch feit was dat zodra een alleenstaande vrouw een glimp opving van een hulpeloze en verbijsterde man, er geen houden meer aan was. 'De hemel sta hem bij, maar ze zullen de deur plat blijven lopen tot Serena thuiskomt.'

'Hulpeloos en verbijsterd' was een uitstekende omschrijving van haar vader. Zoals zoveel mannen die hun partner kwijt zijn, kon hij opeens de simpelste dingen niet meer. Alleen al sokken en onderbroeken vinden kostte hem grote moeite.

Maar elke vrouwelijke aandacht die aan hem werd besteed, was tevergeefs en hij liep er steevast voor weg, doorgaans naar zijn werkplaats in de tuin. Als het hem echt te veel werd, klom hij meestal een ladder op die altijd wel ergens stond en verstopte zich op het dak. Dan beweerde hij dat er een loodflap moest worden gerepareerd of een gebroken dakpan moest worden vervangen. In wezen was hij een verlegen man die het vreselijk vond om in het mid-

delpunt van de belangstelling te staan, maar hij was ook een man die nog net zoveel van zijn vrouw hield als op de dag dat ze was gestruikeld en hem in de armen was gevallen, meer dan dertig jaar geleden. Genevieve wist dat hij een muur om zich heen had opgetrokken zodat hij kon blijven hopen dat Serena op een dag gewoon weer zou opduiken en zeggen: 'Verrassing! Daar ben ik weer!' Als Genevieve eerlijk was, dacht ze dat dit precies was wat haar grillig onbezonnen moeder zou doen. Het zou typisch iets voor mam zijn om net te doen of haar daden geen consequenties hadden.

Toen Genevieve haar thee en toast op had, ging ze terug naar het huis. Ze moest zeven ontbijten klaarmaken, een verjaardagstaart glazuren en een surprise-party organiseren. Bovendien zou Donna komen voor haar eerste dag op Paradise House, wat inhield dat haar vader zou maken dat hij wegkwam, misschien om die lange wandeling te gaan maken die ze had voorgesteld.

Genevieve belde aan bij oma Baxter. Wachtte. En belde toen nog een paar keer. Niet omdat haar grootmoeder hardhorend was, maar omdat de televisie keihard aan zou staan. Tien voor drie was niet de beste tijd om te komen; dan zou Dick van Dyke er net bijna achter zijn wie de schuldige was in *Diagnosis Murder*. Oma keek overdag graag televisie. En ook 's avonds keek ze bepaald niet weinig. Met haar tweeëntachtig jaar was ze akelig goed op de hoogte van alle nieuwste trends. Al hield het voor haar op bij Graham Norton, die ze veel te gewaagd vond.

Het was geen moment bij hen opgekomen om oma in Cheshire achter te laten toen het gezin naar Angel Sands verhuisde. Maar ze had iedereen verbaasd door erop te staan niet op Paradise House te komen wonen. 'Ik wil mijn eigen bedoeninkje,' had ze gezegd, 'net als hier.' Oma (en opa, voordat hij was overleden) had jaren in een speciaal gebouwde bungalow op de boerderij gewoond: ze had zich met niemand bemoeid en had dat ook van anderen verwacht. Gelukkig was er een maand nadat ze naar Paradise House waren verhuisd een huisje vrijgekomen. Ideaal gelegen aan de hoofdstraat van het dorp, vlak bij de dichtstbijzijnde winkels en, in oma's eigen woorden, zo dicht bij de andere Baxters op de heuvel dat ze naar elkaar konden roepen. Het hield in dat ze zelfstandig kon blijven, maar dat er hulp in de buurt zou zijn, mocht ze die nodig hebben.

Genevieve had een sleutel van Angel Cottage, maar ze had haar grootmoeder beloofd dat ze die alleen in geval van nood zou gebruiken. 'En wat is in geval van nood?' had de oude dame willen weten.

'Gezien uw televisieverslaving, oma, als u de afstandsbediening van de tv kwijt bent.'

Eindelijk ging de lichtblauwe deur open. ‘Ik wist de hele tijd al wie de moordenaar was,’ zei oma. ‘Het was die chique griet met de schoudevullingen. Die keek of ze liefde versmaadde. Je zou toch denken dat ze het moeilijker zouden maken, niet?’

Genevieve liep achter haar aan naar de zitkamer. Die had een laag plafond en leek nog kleiner dan hij al was door de vele meubels en siervoorwerpen die er op elkaar gepakt stonden. Overal stonden fotolijstjes met verbleekte foto’s van al lang overleden familieleden; foto’s van haar vader op weg naar volwassenheid; talloze foto’s van Genevieve en haar zussen op diezelfde weg, en natuurlijk kiekjes van Lily-Rose waarop het proces zich herhaalde. Op de ereplaats op de televisie prijkte een zwartwitfoto van oma en opa op hun trouwdag, waarop ze met uitgestreken gezichten in de camera keken. Maar hoewel de kamer bomvol stond, was hij smetteloos schoon. Oma, die altijd vroeg opstond, was meestal al aan het stof afnemen, aan het wrijven en met haar oude stofzuiger de kleden aan het zuigen nog voordat de meeste mensen op waren. Om negen uur zat ze alweer te dutten in een leunstoel, maar ze was altijd op tijd weer wakker voor haar kopje koffie en *Bargain Hunt*.

Het afgelopen jaar had pap haar verboden om de ramen nog te lappen en het houtwerk buiten af te nemen. Maar nadat een buurvrouw hem had verteld dat ze had gezien hoe ze de ramen met een prop krantenpapier stond te poetsen, had hij het huishoudtrapje, dat in de trapkast stond, geconfisqueerd. Woedend had ze gezegd: ‘Papa Dean, wil je je niet met mijn zaken bemoeien?!’

‘Als ik erop kan vertrouwen dat je doet wat je wordt gezegd,’ had hij rustig maar ferm gezegd. Hij verhief zelden zijn stem.

‘Je was altijd al een koppig jongetje, Dean Baxter!’

Vanaf die tijd had pap oma’s ramen gelapt. Al waren ze natuurlijk nooit meer zo glanzend schoon als toen oma ze nog deed.

‘Ik wilde net een hapje voor mezelf maken,’ zei oma tegen Genevieve. ‘Wil je ook wat?’

‘Nee, dank u. U bent het feest toch niet vergeten, hè? Daar zal volop eten zijn.’

Haar grootmoeder klakte met haar tong. ‘Natuurlijk ben ik het niet vergeten!’ Ze nam een kussen van de bank, waar een zorgvul-

dig ingepakt cadeautje onder lag. 'Ik had het daar verstopt voor het geval je vader langs zou komen.' Ze legde het kussen terug en zei: 'Als we vanmiddag gaan drinken, moeten we maar een bodempje in onze maag leggen. Ik maak gauw even een boterham.'

'Nee, dat hoeft echt niet. Ik hoef niets.'

Het piepkleine keukentje stond net zo vol als de zitkamer. Genevieves handen jeukten altijd om het op te ruimen. Er stond een strijkplank met een zacht sissend strijkijzer dat wolkjes stoom blies. Wie weet hoe lang dat er al stond.

'Zal ik het voor u opbergen, oma?'

'Strijk die paar dingetjes maar liever voor me weg.' Met een schittering van staal waar Genevieve voor terugdeinsde, wees oma met het broodmes naar een stapeltje ondergoed en theedoeken. Oma Baxter stond erom bekend dat ze echt alles streek. 'Als ze haar onderbroeken niet meer strijkt, weten we dat we ons zorgen moeten gaan maken,' zei Nattie dikwijls.

Terwijl oma op het volkorenbrood inhakte, schoof Genevieve de punt van het strijkijzer naar plaatsen waar andere strijkijzers zich niet waagden. Ze was zich ervan bewust dat ze de tijd in de gaten moest houden, en de reden waarom ze hier was (oma ophalen en haar meenemen naar Paradise House), omdat haar vaders feestje anders nooit zou plaatsvinden. Als je bij oma Baxter was, leek het wel alsof je in een zwart gat werd gezogen.

Toen de boterham klaar was (nadat Genevieve stiekem een blik op de uiterste verkoopdatum op de pot krabpasta had geworpen), ging oma aan het tafeltje ter grootte van een postzegel aan de andere kant van de strijkplank zitten. 'Hoe gaat het nou met je, Genevieve?'

Genevieve had zich al afgevraagd hoe lang het zou duren voordat oma de kans zou aangrijpen. Ze hield haar blik op het strijkijzer gericht. 'Prima,' zei ze.

'Hoe is het met slapen?'

'Beter.'

'Neem je die pillen nog?'

'Nee.'

'Goed zo. Nog nachtmerries gehad?'

‘Een paar.’

‘Eet je wel goed?’

‘Natuurlijk.’

‘Hmm...’

Er gingen een paar tellen voorbij.

‘Je zou er meer over moeten praten, Genevieve. Opzouten is voor groente, niet voor mensen.’

Oma was duidelijk in een van haar heldere buien. ‘En dat uit de mond van een Baxter, dat is echt baanbrekend,’ zei Genevieve.

‘We zouden van onze fouten moeten leren. Het wordt tijd dat je ouders en jij dat ook doen. Je bent toch niet depressief, hè?’

‘Nee. Ik zei toch dat het prima gaat?’

Oma ging zich omkleden voor het feest. Ze had haar boterham nauwelijks aangeraakt. Genevieve wist dat het afgelopen kwartier alleen maar een list was geweest om ervoor te zorgen dat ze alleen waren. Terwijl Genevieve luisterde hoe haar oma boven rondscharrelde, ruimde ze de keuken op, althans wat ze kon opruimen zonder zich oma’s woede op de hals te halen omdat ze zich ermee bemoeide. Ze deed het brood weer in de broodtrommel, zette de boter in de koelkast, en zette mes, bord en lege pastapot in de gootsteen. Ze zou het niet in haar hoofd halen hem weg te gooien. Glazen potjes van allerlei soorten en maten werden altijd afgewassen en in de bijkeuken bewaard, om jam te maken, of voor de inmaak.

De ondervraging was niet zo erg als had gekund. In aanmerking genomen dat haar grootmoeder ook wel Gestapo-oma werd genoemd, was Genevieve er nog goed af gekomen. Al had ze wel gelijk, Genevieve zou er inderdaad meer over moeten praten. Maar telkens wanneer ze dat deed, kwam de hele belevenis weer bij haar boven, was ze dagenlang gespannen en kon ze ’s nachts niet slapen. Ze had te horen gekregen dat ze geduld moest hebben, dat het een proces van twee stappen vooruit en één stap terug zou zijn.

Terwijl ze zichzelf voorhield dat vandaag geen dag voor een stap terug was – ze moest immers van haar vaders feest genieten – zette ze de herinnering van zich af en plaatste het strijkijzer op de vensterbank om af te koelen. Ze ging naar de zitkamer om op oma te wachten.

Op de salontafel lag de plaatselijke krant. Ze nam hem op en las langzaam het hoofdartikel. Pas toen ze twaalf was, was vastgesteld dat ze dyslectisch was. Tot die tijd had ze op de lagere school geleerd om tijdens de les haar mond te houden, om niet op te vallen en maar te hopen dat de onderwijzer haar niet zou vragen iets hardop te lezen. Tegen die tijd had ze al beseft dat ze niet net zo snel kon lezen als anderen. Tegen de tijd dat ze twaalf was, werd het moeilijker om haar gêne te verbergen dat ze nooit iets foutloos van het schoolbord kon overschrijven. Die gêne veranderde in schaamte toen ze als ‘langzame leerling’ werd bestempeld. Ten slotte stelde een leraar Engels, die zich er al een tijdje aan ergerde dat haar huiswerk zo’n knoeiboel was, haar ouders voor om Genevieve op dyslexie te laten testen. Die tests wezen uit dat ze een verrassend hoog IQ had, ook al werkte het deel van haar hersenen dat taal verwerkte niet goed. Dit, kregen Genevieve en haar ouders te horen, verklaarde waarom ze haar gebrek zo lang had kunnen verbergen. Als ze niet zo doeltreffend met haar stoornis was omgegaan, was deze misschien eerder ontdekt.

Met hoeveel vriendelijkheid haar stoornis en zij vanaf dat moment ook werden behandeld, het kwaad was al geschied: ze had zoveel jaar het etiket ‘lui en dom’ opgeplakt gekregen dat ze er nooit meer echt vanaf zou komen. Zelfs nu ze dertig was, vond ze dat ze nog steeds moest bewijzen dat ze niet dom was.

Wat haar nog wel het meest speet was dat ze, toen ze zeventien was, door wat ‘de periode waarin ze zich niet goed had gevoeld’ was gaan heten, van school was gegaan en allerlei baantjes had gehad: als ouvreuse in een bioscoop, als winkelbediende, zelfs een tijdje als hulpje in een kennel. Toen was ze opeens op het idee gekomen om kokkin te worden en had ze een parttime baantje gevonden in een restaurant als weinig meer dan dienstmeisje: afwassen, groente snijden en in pannen roeren. Het duurde niet lang voordat ze, door twee keer per week naar de plaatselijke technische school te gaan, bewees dat ze zowel competent was als snel leerde. Maar net toen alles voor haar op zijn plaats leek te vallen, verkocht haar vader de boerderij in Cheshire en verhuisden ze naar Pembrokeshire. De daaropvolgende negen maanden had ze haar ouders geholpen Pa-

radise House te runnen, maar onvermijdelijk had ze al gauw de behoefte gevoeld om haar horizon te verbreden. Ze solliciteerde naar een betrekking in een hotel in Cardiff, waar Nattie op de kunstacademie zat. Ze deelden er een piepklein tweekamerflatje.

Het was een ramp. Als Genevieve doodmoe thuiskwam nadat ze twaalf uur in een snikhete, onderbezette keuken had gestaan, kwam Nattie net uit bed en had zin om te feesten. Genevieve had zelden de energie om meer te doen dan uitgeput op de bank te ploffen. Ze hield het tien maanden vol in die vreselijke keuken, waar ze belachelijk lange uren maakte en alles pikte van een vulgaire, dikwijls dronken kok die minder wist dan zij, voordat ze besloot dat ze er genoeg van had. Ze vond een nieuwe baan in een exclusief restaurant dat was gespecialiseerd in veel te dure nouvelle cuisine, maar ze besepte al gauw dat ze van de regen in de drup was beland. Haar nieuwe baas was een arrogante Gallische kok uit Marseille. Hij was zeer licht ontvlambaar – het werd eufemistisch zijn artistieke temperament genoemd – en kon zijn klamme handen niet thuishouden. Na drie maanden diende ze haar ontslag in. Toen de eigenaresse van het restaurant, de echtgenote van de Gallische kok die zijn handen niet kon thuishouden, haar vroeg waarom ze wegging, vertelde Genevieve het haar. ‘Omdat die griezel van een man van u zijn handen niet kan thuishouden. Als ik er de energie voor had, zou ik hem aanklagen wegens seksuele intimidatie. O, en misschien wilt u even in de koeling kijken: daar heb ik hem vijf minuten geleden opgesloten.’ Dat was Natties geniale idee geweest.

Ze liep met geheven hoofd het restaurant uit, op zoek naar iets heel anders. Ze was pas tweeëntwintig, maar ze voelde zich eerder tweeënegentig. Als leerling-kok, was ze gaan beseffen, was ze in een mannenwereld weinig meer dan kanonnenvoer dat door egoïstische maniakken naar believen gebruikt en misbruikt kon worden. Dat was niets voor haar.

Er volgden nog heel wat baantjes, even gevarieerd als de baantjes die ze had geprobeerd toen ze van school af kwam. Toen kwam haar pientere oude oma met een heel nieuwe carrièrestap. ‘Waarom word je geen huishoudster bij een of ander bekakt gezin? Ik wil wedden dat er heel wat mensen zijn die dik willen betalen voor

iemand die zo goed kan koken als jij en die structuur in hun leven brengt.’

Hoe gek het ook klonk, Genevieve volgde het voorstel op en merkte tot haar stomme verbazing dat er een grote markt was voor huishoudsters, en niet de angstaanjagende, fictieve figuren die in het zwart gekleed gingen met sleutels aan hun riem! Zolang ze bereid was om flexibel te zijn en alles aan te pakken, lagen er heel wat kansen voor het grijpen.

Na haar eerdere ervaringen pakte ze het meteen goed aan en koos haar werkgevers zorgvuldig: geen egotistische maniakken meer en geen mannen die hun handen misschien niet konden thuishouden. Het werk was gevarieerd en het werd niet slecht betaald. Ze kon ook bij haar werkgevers in huis wonen en kreeg af en toe de kans om te reizen als een gezin haar meenam op vakantie, omdat ze beweerden dat ze niet zonder haar konden. Het enige minpunt was dat ze zo weinig vrije tijd had dat het moeilijk was om vrienden te maken buiten het gezin. En soms vatte ze te veel genegenheid op voor de mensen voor wie ze werkte, en zij voor haar, en als het dan tijd werd om te vertrekken, viel het haar zwaar.

De liefsten van alle mensen voor wie ze had gewerkt, waren George en Cecily Randolph geweest, een ouder echtpaar, die haar meer als kleindochter dan als werknemster hadden behandeld. Maar het deed al pijn als ze aan hen dacht, en ze was blij dat ze oma de trap af hoorde komen, terwijl ze zachtjes ‘Mine Eyes Have Seen the Glory’ zong.

Die goeie ouwe oma. Je kon er altijd op rekenen dat zij je sentimentele gedachten verdreef.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd
Verborgen talent
Oude vriendschap
Zussen voor altijd
Italiaans voor beginners
Schaduwleven
De kleine dingen
Een nieuw begin
Beloofd is beloofd
Kind van haar vader
Een huis vol vrienden
De zomer aan het meer
De bloemenjaren
De thuiskomst
Een onverwachte wending
Zomerliefde
Het grote huis
Zwaluwzomer

Oorspronkelijke titel: *Paradise House*
Oorspronkelijke uitgever: Orion Publishing Group Ltd.
Copyright © Erica James 2003
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2005, 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Saskia Tijsma / MegaTekst, Baarn
Omslagontwerp: Baqap
Omslagillustratie: Shutterstock
Opmaak binnenwerk: v3-Services v.o.f., Baarn
ISBN 978 90 325 0990 3
ISBN e-book 978 90 261 5611 3
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Liedtekst van 'Always On My Mind' © Wayne Carson Thompson, Johnny Christopher en Mark James, met toestemming van Chelsea Music Publishing Co. Ltd. Liedtekst van 'The Wonder Of You' © 1958, 1964 Duchess Music Corporation, vs, tekst en muziek door Baker Knight. Alle rechten voorbehouden. Internationaal copyright gewaarborgd. Liedtekst van 'You Are So Beautiful' (Preston/Fisher) © 1973 met toestemming van Rondor Music (Londen) Ltd.

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.